

© JAAKKO PALLASVUO

Menneisyys kalvaa

Jaakko Pallasvuo Pyytäjät Huuda Huuda

Lyijykynällä tehty sarjakuva, jossa näkyy pois kumitettuja piirroksia, on joko äärimmäisen amatöörimäinen tai äärimmäisen harkittu tuotos. Kuvittajana tunnetun **Jaakko Pallasvuon** (s. 1987) esikoisalbumi *Pyytäjät* kuuluu ilman muuta jälkimmäiseen kategoriaan. Huuda Huudan julkaisema sarjakuva on kokonaisvaltaisen esteettinen esine. Kaikki on tarkkaan mietittyä. Jopa heikkolaatuinen paperi tuntuu ainoalta oikealta vaihtoehdolta juuri tälle teokselle. Olisi suorastaan väärin, jos Pyytäjät olisi painettu yhtään paksummalle tai kiiltävämmälle paperille.

Tarina on paluu jonnekin, mistä on kerran lähtenyt. Pyytäjien päähenkilö Elias matkustaa kotiseudulle veljensä Simonin hautajaisiin. Kaksi vuotta kadonneena ollut Simon on löytynyt kuolleena joesta läheltä kotitaloa. Junamatkalla käy sattumalta ilmi, että Elias on yhtä kuin Yelena Donkova, *The Trophy Hunters* -nimisen kirjan tehnyt kirjailija. Mediassa esiintynyt Yelena Donkova oli ulospäinsuuntautunut blondi näyttelijä. Todellisuudessa Donkova on hieman varautuneen (mutta samalla vapautuneen) oloi-

sen Eliaksen lapsuudessa kehittämä mielikuvitushahmo.

The Trophy Hunters -kirja kertoo Eliaksen perheestä ilmeisen kovin sanavalinnoin, sillä välit muihin perheenjäseniin ovat enemmän tai vähemmän tulehtuneet. Kirjailijan motiivit tai kirjan tarkempi sisältö jätetään lukijan mielikuvituksen varaan. Elias on suostunut paikallislehden haastatteluun, mutta päättää strategisesti päättää haastattelun juuri, kun toimittaja on pääsemässä taustatiedoista varsinaiseen asiaan.

Toimittajaa ja lukijaa kismittää – kysymyksiä nimittäin riittäisi, kirjasta ei paljasteta juuri muuta kuin kansi. Selvää lienee, että jotain varsin kipeää on joka tapauksessa taustalla.

Hahmokaartista ylitse muiden nousevat Eliaksen nimettömäksi jätetty sisko sekä Simonin hankala tytär Elin. Nuoruuden unelmansa hukannut sisko on katkeruudessaan väkevä henkilö. Biologiksi aikunut sisko haaveili naimisiinmenosta ja trooppiselle saarelle muuttamisesta. Myös Elin haikailee pakoon ulkomaille – ”Shanghaihin, New Yorkiin, Rioon, johonkin vastaavaan. Unohtaakseni tämän paikan”. Elias lohduttaa: ”Pääset täältä aiemmin kuin osaat edes ajatella. Saatat jopa kaivata tänne.”

Pyytäjien kerronta punoo juonikudokseen uusia lankoja ennen kuin vanhoja on päätetty. Kolmeenkymmeneenkahteen sivuun mahtuu paljon sellaista, mitä ei paljasteta. Tunnelma on surumielisen samean apea ja hivenen absurdi, hieman samaan tapaan kuin *Jyrki Nissisen* muutamassa viimeisimmässä pitkässä tarinassa. Jokin jää lukemisen jälkeen kaivelemaan. Epämukava olo pakottaa tarttumaan Pyytajiin uudestaan.

Albumin graafinen kikka on jakaa sivut samankokoisiin ruutuihin. Ruutuja suuremmiksi yhdistelemällä, usein viivat säilyttäen, Pallasvuo luo tasapainoista harmaasävyosaikkia. Kuvitus tuntuu hutaistulta, mutta on sitä vain pintapuolisesti. Jokainen tuhrus ja suttu on omalla paikallaan. Vaikutus on sama kuin tekstin kanssa – moni asia hiertää, mutta jotenkin kaikki on, kuten pitääkin.

Juuri tuo lukukokemuksen jälkeinen kokonaisvaltaisen kalvava tunne tekee Pallasvuon esikoisesta kiinnostavan teoksen. Tämä lupaa hyvää tulevaisuutta.

TUOMAS TAINEN

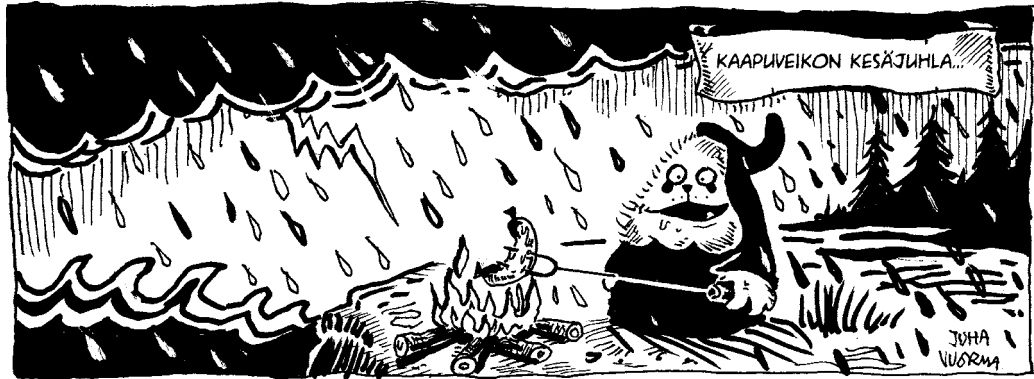
HEI MÖRISEVÄ TALITINTTI!
SANOPA SINÄ VIISAANA OLENTONA
ETÄ MIKÄ ON ELÄMÄN TAR-
KOITUS? JA MITEN MEIKÄÄLÄINEN-
KIN SELVÄISI ELÄMÄSTÄ EDES
JOTENKIN?

MÖRINÄ
... MÖRISEMÄLLÄ!

MÖRINÄÄÄÄ...

TYÖPAIKKAA HAETAOLETKO SIIS:
SADISTIC PROJECT MANAGER,
ULTRASALES PRESENTANTIVE, KEY
DEVELOPMENTACCOUNT MULTI-
MANAGER, JAVA AND SYMBIAN
TOXIC TEAM LEADER...?

EN...OLEN
MÖRISEVÄ
HURU-UKKO!!

TULIPA TAAS ÄK-
KILÄHTÖ.

Juha Vuorma Kaapuveikko 2 – Mörisevä huru-ukko Omakustanne

Kaapuveikko 2 -kokoelma jatkaa siitä, mihin ensimmäinen jäi. Kirjaan on koottu strippejä vuosilta 2007–2011. Juha Vuorman jo vuodesta 1992 tekemä Kaapuveikko on mainstream- ja kulttuurisarjakuvan risteymä. Rujosti piirretty strippisarjakuva käyttää ihan samoja konventioita kuin Masi ja Harald Hirmuinenkin mutta on selvästi kotikutoinen sekä piirroksen että käsikirjoituksen osalta.

Metsätonttupandakarhu Kaapuveikko asuu kuivuneessa kaivossa kissan ja pääkallon kera. Kotoaan Veikko poistuu lähinnä nakkikioskille käristemakkaralle, baariin paukuille tai virastoon höynäytettäväksi, jos nyt ei satu olemaan kala- tai marja-aika. Raja-asutusalueen pandan elämä tuntuu olevan leppoisaa. Jopa niin leppoisaa, että useinkaan stripissä ei ole varsinaista vitsiä. Kaapuveikko saattaa vain todeta, mitä tuli tehtyä. Se ei ole aina hauskaa mutta luo toisaalta lukukokemukseen raukeaa pysähtyneisyyttä, jollaiseen ei usein törmää strippisarjoissa.

Vuorman piirroksissa on sekä pehmeyttä että pökkelyyttä. Kaapuveikko on onnistuneesti ke-

hitetty hahmo, jonka mustavalkoisuudella voi kikkailla visuaalisesti. Toisaalta taustat ja etenkin ihmishahmot on kuvattu useimmiten varsin rujosti. Tuntuu siltä, että Vuorma osaa piirtää, muttei jaksaisi yrittää. Osassa stripeistä on konefontti, suurin osa kirjoitettu harottavilla harakanvarpailla.

Pienellä tuunauksella Kaapuveikosta voisi melkein kehittää menestyssarjakuvan. Vuorman ronski piirrostyylin suoraviivaistettuna mahdollista sälyttää apulaisille. Vitsit voisi vuolla käsikirjoittajakollega, ja imukuppinukeiksikin, ainakin metallistien biileihin, pörröisestä kaapuveikosta olisi. Epäilen tosin onko suuremman mitatakaan menestys sittenkään sitä, mitä Vuorma ja Kaapuveikko haluavat. Rosoinen ulkoasu ja vitsittömyys tiennevät kummallekin leppoisamman olon.

TUOMAS TIAINEN

Juho Juntunen Manala Like

Manala-stripit ilmestyivät Egmontin Viivi ja Wagner -lehdessä vuosina 2008–10. Albumin esipuheesta poimittu tieto on hämmästyttävä, sillä sarjakuva tuntuu niin tutulta ja ajattomalta. Eipä ihme – tyyli on tuttua Juntusta ja hahmotkin esiintyneet jo lukuisissa aiemmissa stripeissä.

Pääosissa ovat piru, pikkupiru, viikatemies ja jumala. Sivuosat on varattu Manalan asukkaalle, jotka ovat mustankirjavaa sakkia hevimetallisteista moottorisahamurhaajiin. Mustaa huumoria ei stripeistä sen sijaan juuri löydy. Sarjakuvat ovat ilkeimmilläänkin hyvin kilttejä ja sympaattisia. Pottunokkaiset pirut ovat niin lutuisia, että ne voisi oheistuotteistaa lasten pehmoleluiksi. Vaan onpa joku lukija ehtinyt näistäkin sympispiruista mielensä pahoittaa.

Ainoat, jotka sarjakuvista voisivat laillisesti loukkaantua, ovat forssalaiset. Heitä suomitaa tälläkin kertaa suomitaa armotta. Uskolliset fanit pettyisivät todennäköisesti, jos Forssaa ei mainittaisi Juho Juntunen helvettiteemaisessa sarjakuvassa lähes joka toisessa stripissä. Onhan kyseessä Danten helvettiäkin hurjempi paikka.

Vuonna 2008 puupäähätetty Juntunen on ehtinyt tehdä sarjakuvia jo usealla vuosikymmenellä ja on siis jo varsin rutinoitunut strippimaakari. Sarjakuviin ei kuitenkaan ole iskostunut liukuhihnatehtailun makua. Kaikki Manalan vitsit eivät ole uunituoreita – kuinka voisivatkaan olla, kun kehystarinakin on maailman vanhin – mutta tekijän leikkisä ote saa kuluneetkin ideat tuntumaan uusilta.

Piirtey Juntunen kynästä myös visioita, jotka ovat mahdollisia vain hänen sarjakuvissaan. Piknikillä jumala muuttaa pirun mehun tequilaksi, ja moottorisahamurhaajan essun takaosa on tehty pyllynahoisista. Ja kun kissa pitäisi saada alas puusta, ei apuun kannata pyytää ainakaan viikatemiestä.

REETTA LAITINEN

WULFFMORGENTHALER © MIKAEL WULFF & ANDERS MORGENTHALER

Mikael Wulff & Anders Morgenthaler Wulffmorgenthaler Käännös Antti Hulkkonen HS kirjat

Sarjakuvasivu on perinteisesti sanomalehtien konservatiivisin osio, pääkirjoitusten ohella. Lukijoita on sentään lehden virallista ääntä enemmän, mutta ei sanomalehtisarjakuvaa turhan uusiutuvana lajina voi pitää. Lehdet eivät uskalla kokeilla uusia sarjoja kuin nimeksi.

Pitkään tilanne oli Suomessa vielä huonompi. Viime vuosikymmeninä Viivin ja Wagnerin sekä Fingerporin menestys ovat tuoneet sarjakuville uusia lukijoita ja lehdillekin aiempaa enemmän rohkeutta kokeilla uusia sarjoja.

Kiva juttu. Mutta pitääkö mennä siitä, mistä aita on matalin, jos toisella puolella on pelkkä kuralammikko?

Helsingin Sanomat on uusinnut sarjakuvaisuaan näyttävästi viime aikoina: lehden "omia löytöjä" olivat amerikkalainen tusinasarja Rauta-Reetta ja tanskalainen Wulffmorgenthaler, Rip Kirbyn puolestaan korvasi Muumipeikko.

HS:ssa marraskuusta 2009 ilmestyneestä Wulffmorgenthalerista on nyt koottu kokooma-albumi. Sarjan ainekset ovat monista muistakin sarjoista tutut: musta huumori kohtaa rumat piirroksat ja melkoisen tökerön värityksen.

Yleensä tyyliä on jonkinlainen arjen absurdismi, mies työntää mustekalan tulostimeen ja ilakoi, koska ei joudu enää koskaan kärsimään musteen loppumisesta. Peilikuva hyökkää miehen kimppuun huutaen: "Sinun takiasi minusta tuli tällainen hirviö!"

On aivan ymmärrettävää, että Masi ja Harald Hirmuinen kaipaavat vastapainoa, mutta Wulffin ja Morgenthalerin sarjasta puuttuu luonne. Ennen kaikkea se on harvoin hauska.

VILLE HÄNNINEN

Jyrki Nissinen Tylsät ritarit Huuda Huuda

Ikuisen sunnuntain valtakunnassa seikkailijoilla on tylsää. Vaaroja ei näy, ja Alkotkin ovat kiinni loputtomana krapulapäivänä. Aika kuluu linnun munimista tuijotellessa. Välillä käydään tapaamassa noitaa, mutta matkan vaarallisuus paljastuu suuresti liioitelluksi. Ritarit kyllä jaksavat puhua matkallaan yhtä sun toista yhdentekevää aiemmista Jyrki Nissisen toista tuttuun aidonkuuloiseen tajunnanvirtatyyliin.

Nissisen tuotannossa *Tylsät ritarit* -lehti jäänee välityöksi. Silti suomalaisen sarjakuvan kenties omintakeisimman tekijän persoonallinen ääni kuuluu sen verran kirkkaana, että teos ei jää yhdentekeväksi vaikkei esittelekään Borgtronin tai Bart Karviaisen kaltaisia lukijan päähän asumaan jääviä rujan ihastuttavia hahmoja.

Tylsät ritarit on kertomus pahoinvoinnista hyvinvointiyhteiskunnassa – tyytymättömyydestä, joka syntyy elämän näennäisestä helpoudesta. Nissisen hahmot haluaisivat olla kunnianhimoisia, mutta mitä muuta on enää tehtävissä valmiissa maailmassa kuin mittauttaa verensuonensa?

Nissisen punk-taustaa on tuotu esiin kyllästymiseen asti miehestä kertovissa teksteissä. Tylsien ritarien tapauksessa se on kuitenkin jälleen perusteltua. Nissisen sarjakuva on protesti tavoitteettomuuden tai ei-haastavan ympäristön luomalle apaattisuudelle ja yleiselle tyhjyydelle.

Samoja teemoja käsitteli myös *Viihdealus Dream Zone* mutta paljon rujommin ja väkivaltaisemmin, tuloksesta todellinen pahan olon sarjakuva. *Tylsät ritarit* käsittelee samoja teemoja mutta salaviisaammin. Toimettomien hetkien ja epätapatumien suvanossa vaanii terävä viesti maailman tilasta.

OTTO SINISALO

TYLSÄT RITARIT © JYRKI NISSINEN

KOIRANKAKKAA © ROOPE ERONEN

Roope Eronen Koirankakkaa Huuda Huuda

Korkeatasoiseen sarjakuvaan haetaan valovoimaista ja haisevaa kakkaajaa. Pestin saa koira, jolta tuo aliarvostettu, ruskea taidemuoto sujuu kuin luistaen. Työhaastattelu on tiukka, eikä työkään lopulta ole niin auvoista. Tekijätiimillä on erimielisyyksiä eikä sarjakuva meinaa käydä kaupaksi. Apurahaakaan ei tipu, joten rahoitusta produktiolle haetaan lopulta kirpputorimyyntillä.

Roope Eronen esikoisalbumi on naivistista eläinsarjakuvaa kauniissa, 70-lukuhenkisissä retroväreissä. Eronen tykkää kikkailla metatasailla. Päähenkilökoira esiintyy sarjakuvastripteissä, jotka on sijoitettu päätarinan lomaan. Kuitenkin myös kaikki varsinaisen tarinan henkilöt tuntuvat olevan tietoisia siitä, että ovat hahmoja sarjakuva-albumissa.

Kun soppaan lisätään myyntiponnistelut ja apurahahakemukset, toimii sarjakuva itseironisenakin kommentaarina sarjakuvapiirtäjän työstä. "Parempi olla julkaisematta huonoja sarjakuvia ollenkaan!", toteaa eräskin kriittinen lukijakoira, jolle sarjakuvien huumori ei kolahda.

Koirankakkaa muistuttaa joiltakin osin undergroundmies Jyrki Nissisen surrealistis-naivistisia sarjakuvia. Eronen tyyli on kuitenkin kiltimpi. Nissisen tyyllisiä angstisia väkivalta- ja huumekuvauksia ei albumissa nähdä. Yleisvire on hyväntuulinen ja hahmot sympaattisia.

Aikuismaailmaan sijoittuvasta aiheestaan huolimatta sarjakuvan voi siis antaa huoletta lastenkin luettavaksi. Kakkahuumorin ainakin tunnetusti vetoaa alakäisiin lukijoihin, eikä taiteen tekemisen karuihin realiteetteihin ole ikinä liian varhaista tutustua.

REETTA LAITINEN

Joonas Sildre
Maailman napa
Käännös Joonas Sildre ja Aino Sutinen
Sarjakuvakeskus

Polina Petrushina
Isä ja minä
Käännös Hannele Richert, Toma Alan Henry
ja Kalle Hakkola
Sarjakuvakeskus

Sarjakuvaseura on elvyttänyt sarjakuvien julkaisutoimintansa – aiempina esimerkkeinä tosin vain kaksi teosta, **Mauri Kunnaksen Kotlant Jaar-ti** (1982) ja **Johanna Rojolan** ranskalaista sarjakuvaa esitellyt **Kani, Hevonen ja Shakaali** -antologia (1996). Uuden sarjan nimenä on Sarjakuvakeskuksen julkaisuja, ja painopiste on käännössarjakuvasa.

Ensimmäisenä ilmestyi virolaisen **Joonas Sildren** *Maailman napa*. Kesäloma alkaa, ja nuori Marja jää kotiin vanhempien lähtiessä töihin. Mullistus seuraa toistaan: paikalle ilmestyy maailman napaa etsivä tiedemies, pari laitapuolen kulkijaa, naapurin militaristi-mies sekä naapurinainen kissoineen. Rauhallisena pysyy vain Marjan tietokonepeleihin oppunut veli.

Sildre (s. 1980) piirtää karrikoiden ja enemmän ihmistyyppejä kuin yksilöllisiä hahmoja. Tätä korostaa tarinan keskittymisen vauhdikkaisiin tapahtumiin, jolloin ihmiskuva ei syvene. Vauhdikkuus lienee Sildren päämäärä; albumi kohdistuu nuorille lukijoille.

Luistavasti kerrotussa tarinassa on perinteisen perhekeskeinen moraalisia: maailman napa löytyy oman talon alta. Sitä kaikki käyvät yhdessä kaivamaan esiin.

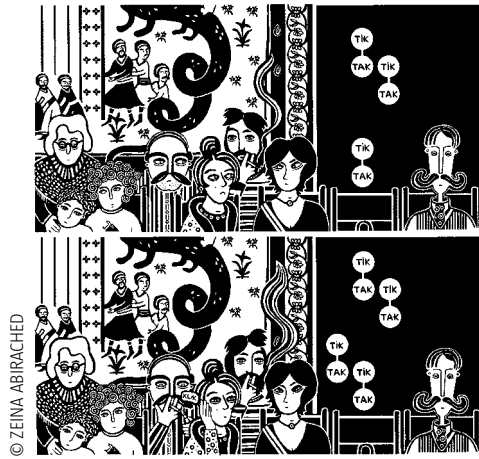
Venäläisen **Polina Petrushinan** *Isä ja minä* koostuu pelkistetyistä kuvista ja tarinoista. Kuvat keskittyvät usein päähahmoihin ja tapahtuman ytimeen. Pohjana on oma kokemus, jota korostaa puhekuulpien puuttuminen. Tekstiä ei ole tai se näkyy selittävänä tekstinä kuvassa. Tämä on tekijän suoraa tulkintaa lukijalle, ei itsestä etäännytettyä kertontaa.

Petrushina (s. 1985) varioi osaavasti kuvakerrotaansa, jonka peruselementit ovat nykysarjakuvasta tuttuja. Tyyli on tunnistettava ja yhtenäinen.

Sisällöllisesti kirjan lyhyet tarinat liittävät yhteen jonkinlainen hämmästyksen maailman moninaisuuden edessä. Sukeltaessa tapaa merenneidon tai matkalla pään sisään näkee satoja kuvia, ideoita kirnuavia koneita ja särkyneitä sydämiä.

Keskenään hyvin erilaiset albumit aloittavat julkaisusarjan tyylikkäästi yhdessä kertomalla sarjakuvan moniulotteisuudesta. Erityisen hienoa on, että tekijät tulevat naapurimaistamme, joiden sarjakuva on paradoksaalisesti niin kovin kaukaista meille.

HEIKKI JOKINEN

Zeina Abirached
Pääskysen leikki
Like

Persepolis revisited? Ei sentään, vaikka libanonilaisen **Zeina Abirachedin** ensimmäisessä suomen-netussa sarjakuvassa onkin yhtäläisyyksiä **Marjane Satrapin** läpimurtoteokseen. Kuten Satrapi, myös Abirached katsoo pienen tytön silmin kotimaansa epävakaita oloja ja ryydittää tarinoita selviytymisistä ja toivottomuudesta lempeällä huumorilla. Naivistinen mustavalkokuvitus muistuttaa niin ikään Satrapin tyyliä.

Pääskysen leikki sijoittuu vuoteen 1984, jolloin aselepolinja on jakanut Beirutin kahtia. Autoille kaduille on tuotu satamasta kontteja suojaamaan tarkka-ampujilta ja rakennuksien tuomaa turvaa vahvistavat muurit ja tynnyrit. Elämä kulkee tulitaukojen mukaan. Perhe oleskelee asunnon ainoassa turvallisessa huoneessa, eteisessä. Koska Abirachedien asunon eteinen on talon turvallisissa paikka, pommitusten alkaessa myös naapurit koontuvat siellä.

Ulkona on sota, mutta sisällä elämää pyritään jatkamaan kuten ennenkin. Kolmannen kerroksen dandynaapuri, ranskanopettaja Ernest, esittää lapsille joka ilta katkelman Cyrano de Bergeracista. Entinen ravintoloitsija Khaled tarjoaa ylpeänä maistiaisia laatuviskivarastostaan. Elossa on lämpöä yhtä paljon kuin ulkona kuolemaa.

Kerronta on verkkaista jo senkin vuoksi, että albumi kuvaa vain muutaman tunnin tapahtumia. Takautumilla kerrataan historiaa, mutta tunnelma on yleisesti ottaen raukeasti kiinni preesensissä. Sota tuntuu todellakin olevan jossain kaukana peitettyjen ikkunoiden takana. Sisälle tunkeutuvat vain pommiin äänet, jos nekaan.

Etäännytetty sota ei toki tarkoita, ettei sotaa olisi. Radio kertoo uhreista, kaikesta on pulaa, puhelinlinjat toimivat miten kuten ja ulkona liikkuminen on hengenvaarallista. Eniten jännitettä Abirached luo läpi kirjan kestävään ja lopussa tiivistyvään juonteeseen, jossa odotetaan perheen vanhempien palaavan isoäidin luota. Matka kotiin on lyhyt mutta vaarallinen.

Abirachedin ensisuomenenos lämmittää ja vaikuttaa. Se kiteyttää hyvin sen, mikä ihmisyydessä usein on jalointa: vaikka ajat ovat huonot, aina on toivoa. Pääskysen leikki tuo ajatus ei missään nimessä tunnu lattealta. Päinvastoin, se liittyy korkealla ja vapaana.

TUOMAS TIAINEN

Ville Pirinen
Yhesti yhes neljannes paikas
Suuri kurpitsa

Tarinaa ei ole ilman kertojaa. Hyvä kertoja voi saada melko mitättömistäkin aineksista aikaiseksi aikaiseksi polveilevan, kohokohtia ja suvan-tovaiheita rytmikkäästi limittävän eepoksen.

Ville Pirisen "Yhesti yhes paikas" -albumisarja ei kerro vain tarinoita, se kertoo myös ihmisten tavasta kertoa niitä. Hyvä juttu kasvaa kasvamis-taan, ja kukin kertoja tuo siihen jotain lisää. Yhtä tärkeää kuin mitä tapahtui on – mitä olisi voinut tapahtua. Totuudesta viisi, juttu vie mennessään. Pirinen kirjoittaaakin *Yhesti yhes neljannes paikas* -albumin esipuheessa: "Eli jos joku miettii et kuinka totta tän larpäkkeen tositarinat on, ni ne on periaatteessa ihan abouttiarallaa. Aika suht melkein totta."

Yhesti yhes neljannes paikas jatkaa pikkualbumien sarjaa riemukkaasti. Nainen, joka oksensi laivan pallomereen, lasia vasten. Kiss-paitainen jannu, jolla oli käsivarressa kolme kakkapisaraa. Lännen hitain tarjoilija, joka peruutti pois pöydästä ottaessaan lopulta tilauksen vastaan.

Olen miettinyt, miksi Pirinen julkaisee kirjasi-aan niin tiuhaan, mutta pienenä annoksina. Miksi jopa kaksi albumia vuodessa, vaikka näistä saisi helposti yhden tukevan joka syksy?

Niin. Kertojan pitää osata lopettaa ajoissa.

VILLE HÄNNINEN

Pauli Kallio ja J. Tilsa
Sunnuntai Sekametsässä
Suuri kurpitsa

Pauli Kallion parhaat sarjakuvat kallistuvat realismiin suuntaan. Kramppeja ja nyrjähdyskiä. Onnen lahjat ja omaelämäkerralliset sarjakuvat pitäytyvät arjen sattumuksissa ja nasevassa dialogissa. DJ-legenda Ornette Birks Makkosen seikkailuissa sentään musiikillinen knoppologia kohtaa fantasiamaaisemman tarinoinnin.

Kallion käsikirjoittama ja J. Tilsan piirtämä Sekametsä onkin jonkinlainen poikkeama "suuresta linjasta", ainakin näennäisesti. Helsingin Sanomissa 2004–10 ilmestynyt sunnuntaisarja on lep-poisan hyväntuulinen eläinsarjakuva, joka osoittaa kokoelmaksi koottuna vahvuutensa. Yksittäiset lehdeissä julkaistut sarjakuvat eivät jaksaneet minua innostaa, mutta kokoelmaan valittu parhaimmisto on yllättävänkin hauskaa luettavaa.

Sarjan ilmeisin esikuva on **Walt Kellyn** Pogo. Klassikosta muistuttavat niin onnistunut dialogi kuin alituiset viittaukset metsän ulkopuoliseen yhteiskuntaankin. Toisaalta myös perinteiset sadut pähkäilevät samalla tavalla elämän tarkoitusta ja ihmisen perimmäistä luontoa.

Kirjaan on harmillisesti pujahtanut yksi sarja kahteen kertaan. Toisaalta sen pääosassa on riemastuttavan kärtyisiä kylänvanhin Helmeri Huuhkainen. Ehkä toisto sopii nimenomaan hänen yhteydessään.

VILLE HÄNNINEN

